

L i V

DE MANNSCHAFT

LESMAAP

Provincie Antwerpen

IN'T KORT

Een grappige en gevoelige voorstelling over opgroeien, het zoeken naar je weg en het vinden van je bestemming. Een voorstelling voor pubers en iedereen die ooit een puber was.

Liv is 15 jaar. Liv heeft nog nooit gekust, heeft nog nooit seks gehad, heeft kanker en nog maar een half jaar te leven en ze is verliefd op Bart. Bart is 19 jaar. Bart heeft al veel gekust, zegt hij, en is verliefd op Ruby. Ruby is 16 jaar. Ruby is de zus van Liv en weet niet of ze verliefd is op Bart. Ze weet niet of ze ooit wil kussen, laat staan seks hebben want dat is vies.

'LIV' is het verhaal van drie zoekende pubers. Hun wereld wordt op zijn kop gezet door de ziekte van Liv, maar gek genoeg helpt het hen ook te vinden wie ze zijn.

Het is een wervelende, grappige en gevoelige voorstelling over angst en verdriet, maar vooral over keihard leven tegen 120 kilometer per uur.

Na het succes van 'Timothy' vorig seizoen gaan Stijn Van de Wiel en Michai Geyzen, ofwel De Mannschaft, in 'LIV' opnieuw op zoek naar de absurditeit van onze maatschappij. Naar dat wat schuurt en wringt, maar wat we niet willen zien.

VAN EN MET EN DOOR

concept, tekst, regie - Michai Geyzen en Stijn Van de Wiel
spel - Verona Verbakel, Ine Bettens en Bert Dobbelaere

decor en kostuums - Laura Wallrafen

techniek - Thomas Stevens

productie - Chloë De Vos

communicatie - Dirk Vandervelden

beeld - Charlotte Wouters

coproductie - HETGEVOLG (Turnhout), ArenbergSchouwburg (Antwerpen),
ViaZuid (Maastricht, NL), C-Mine Cultuurcentrum (Genk)

Met financiële steun van de provincie Antwerpen.

DE MANNSCHAFT

De Mannschaft is de gemeenschappelijke, creatieve deler van Stijn Van de Wiel en Michai Geyzen. Beide Kempenzonen zijn al jaren bevriend en hun wegen in het theater hebben elkaar al meerdere malen gekruist. Hun gezamenlijke fascinatie voor de maatschappelijke rand en de afgrond wakkerde de noodzaak om een gezelschap te beginnen sterk aan. En zo ontstond De Mannschaft. Uit pure noodzaak.

Dat De Mannschaft haar naam ontleent aan de roepnaam van het Duitse voetbalelftal is niet louter toevallig. De Duitsers staan voor inzet, vechtlust, teamspirit, orde, structuur, structuur, structuur en structuur. Het is bijna een machine. Een machine die wij in vraag stellen. Hoe ver kan orde en structuur worden doorgedreven alvorens mensen uit de boot vallen, op de reservebank worden gezet, met als enige optie te ploeteren van 's morgens vroeg tot 's avonds laat in de hoop ooit terug een basisplaats te bemachtigen, een onmisbaar en erkend onderdeel te worden van deze machine, van onze samenleving?

De Mannschaft wil maatschappelijk relevante voorstellingen maken. De Mannschaft brengt net als alle andere gezelschappen verhalen over pijn, liefde, leven en dood, waarom ben ik hier op deze planeet, bedrog, haat, ... We trachten ze alleen anders aan te pakken. Op onze manier, vanuit hoe Stijn en Michai naar onze planeet kijken. Als maker en als mens zijn ze gefascineerd door individuen die aan de rand van de maatschappij of daarbuiten zijn beland. Individuen die werden verstoten, die er zelf voor kozen op deze rand te gaan zitten of dit doen omdat ze denken dat het moet.

De Mannschaft wil in de spelonken van de wereld rondom ons graven, naar de absurditeit van onze alledaagse maatschappij, naar dat waar wij te vaak aan voorbijlopen, naar dat waar wij ons geen vragen meer bij stellen, naar dat wat schuurt en wringt en steekt, maar wat we niet willen zien. De Mannschaft tracht de vinger in die wonde te steken en zo diep te duwen dat de absurditeit wordt geraakt.

De Mannschaft wil vragen stellen en pretendeert niet het antwoord te weten.

Een jaar geleden stierf een klasgenootje van een achterneef van Stijn. Wij hebben die situatie van op een afstand geobserveerd. We geraakten gebiologeerd door het waanzinnige contrast tussen de eindigheid van het bestaan en de puberteit, de tijd waar alles begint.

De worsteling van de puber met alweer een compleet nieuw gegeven is mateloos interessant en meedogenloos hard. De puberteit is sowieso de periode van de eerste keren: afzetten tegen de ouders, verliefd, een kus, seks, uitgaan, een gebroken hart, alleen op vakantie,... en hier en daar sterft er eens een bomma, want de bomma is oud en de natuurlijke logica wordt gerespecteerd. Maar als je als puber een leeftijdsgenoot moet verliezen, net op het moment dat je in de jungle van de puberteit zit, waar alles nieuw is en waar jij zo onzeker een weg probeert te zoeken in een woest en schijnbaar ondoordringbaar landschap, dan loop je nog meer verloren en weet je met jezelf even geen raad. Je bent geraakt tot in het diepst van je ziel. Je bent nog bozer op de wereld dan je als puber dient te zijn. De grote filosofische vragen over de zin en onzin van het bestaan borrelen des te harder in je op wanneer de dood een reëel en nakend is. Je wordt met een smak een pak ouder.

Kanker is bij iedereen amper een handdruk verwijderd en is nog steeds een veelal dodelijke en altijd desastreus ziekte met een heel grote impact op ons dagelijks leven en waar wij bijgevolg een ongelooflijke angst voor hebben. Een doemwoord, een beladen term waar wij maar heel slecht mee om weten te gaan ook al kennen we het allemaal zo goed. Volgens de laatste statistieken heeft één op drie vroeg of laat met deze verschrikkelijk ziekte te maken. Vaak haalt kanker de natuurlijke pikorde van de dood overhoop en veel vaker dan vroeger komt kanker ook voor bij kinderen en jongeren.

Michai en Stijn zijn beide als puber geconfronteerd geweest met een aantal sterfgevallen van leeftijdsgenoten die een grote indruk op hen hebben nagelaten. De abstractie van de dood, de relativiteit van het leven, het verwerkingsproces, hoe praat je daar over, de tranen in je bed, het er niet over hebben, ... En net dit willen we bespreekbaar maken voor pubers. De taboesfeer moet doorbroken worden. We moeten er mee leren omgaan en er over kunnen praten zonder te verkrampen.

Hoe kan iets, dat zo erg aanwezig is in onze maatschappij, zo moeilijk bespreekbaar zijn...

Daar willen wij met deze voorstelling een voorzet voor geven!

DE
MOSTERD

&

DE
NOODZAAK

WAT KAN U DOEN VOOR DE VOORSTELLING?

INLEIDING

LIV is gemaakt om kanker en de dood bespreekbaar te maken bij jongeren. De voorstelling zit vol met humor, maar we schuwen het thema kanker ook niet. Het is geen overbodige luxe om de leerlingen vooraf in te lichten over het thema wegens de 'alomaanwezigheid' van de ziekte in onze maatschappij. Onze korte inhoud en een eventueel klasgesprek over kanker en wat dat met een mens doet volstaat in principe als inleiding.

SCHRIJVEN SCHRIJVEN SCHRIJVEN

Tijdens het repetitieproces hebben wij de acteurs veel laten schrijven. Enkele van deze opdrachten kan u zo toepassen in de klas:

1. Stel je voor: je hebt nog een half jaar te leven. Wat staat er op jouw bucketlist?
2. Schrijf in 10 minuten het leven op dat je geleefd zou kunnen hebben. Start vanaf hier en nu en maak er iets interessants van.
Bv: Ik zit nu in het 3de middelbaar, volgend jaar word ik gescout door Chelsea, daardoor verhuis ik naar Engeland. Ik kom daar de vrouw van mijn leven tegen en wij hebben samen 3 kinderen. Zij is verpleegster, maar moet niet gaan werken, want ik verdien genoeg. Op mijn 28 breek ik mijn been, carrière voorbij. Effe een moeilijke periode, ik geraak verslaafd aan gokken en mijn vrouw vraagt de scheiding aan, maar we komen toch terug samen. We verhuizen naar Spanje waar we gelukkig oud worden. Ik sterf op mij 82ste. Nen hartaanval. 'k Heb niks gevoeld.
3. Stel je sterft nu. Hoe ziet dan je begrafenis er uit?
4. Stel je sterft nu... wat wil je wie nog meegeven?
5. Een van de meest vreemde dingen aan het leven is het sterven. Het feit dat jij er niet meer zal zijn is een erg vreemd gegeven. Maak individueel een doosje waarin je jezelf stopt. Maak foto's van je lievelingsplekken en steek die in je doosje, stop je lievelingsrecepten er in, je lievelingsmuziek, je favoriete bezigheden ...: een samenvatting van jezelf. Zet al die doosjes in de klas en probeer te achterhalen wie wie is.